

Kaukaa taivaanrannasta missä musta taivas päättyy ja alkaa paljas valkoinen lumitasanko,tulevat yksinäiset jäljet. Ne johtavat pikkuruisin sen poikki kasvaen vähitellen isommiksi ja saavuttavat alhaalla kukkulan juuren nousten rinnettä ylös. Toisessa suunnassa autio lumierämaa jatkuu koskemattomana silmän kantamattomiin kunnes lopulta musta taivas taas alkaa ja nousee kaikkialla yläpuolelle. Vahva keho reagoi käskyyn jatkaa, askeleet vievät taas eteenpäin vaikka määränpäätä ei näy. Ei ole väsynyt vielä. Ei vaikka sitä syödään koko ajan . Haluaa jatkaa, elää. On vahva tahto joka vie eteenpäin ja niinpä mieli unohtaa kehon ja karkaa omille teilleen. Vaeltelee muualla kunnes matka jatkuu jo niin pitkällä että muistaa vaivansa ja palaa taas... kohtaa sen ja se saa pelästymään, miltei vauhkoontumaan, mutta SE on liian suuri,tuntematon käsitettäväksi joten on väistettävä sitä, pystyttävä unohtamaan se, SE... On antanut SILLE nimenkin joka syö, tuhoaa koko ajan elämää sitä voimatta mitenkään estää, käsittää edes mikä se on. Mikä sitä tappaa... On opittava ymmärtämään sitä, ja sitä kautta hallitsemaan SITÄ, kyettävä voittamaan SE ja lopulta... tuhottava SE... mutta on vielä liian aikaista ja niin jatkaa kulkuaan halki aukean tasangon päästäen silloin tällöin yksinäisen huudon pimenevään yöhön. On yhä pimeämpää. Vain kuu joskus valaisee pilvien välistä sädehtivää hankea ja näyttää kaiken hetken kirkkaasti. Kulkee kaukana alhaalla tasangolla ja jäljet seuraavat jatkuen kauas taakse. On paljon heikompi nyt. Osa selkää ja ennen niin korkeaa kyrmyä niskaa on kadonnut. Sen tilalla ei ole mitään. Se mille antoi nimen, minkä kanssa yritti taistella ja voittaa sen on viemässä hengen. Tyhjiys on tilalla. Osa haluaa vielä etsiä sitä, tappaa sen mutta on jo niin heikko ettei selviä enää. Kuu paistaa valaisten avointa maisemaa ja katsoo ylöspäin sitä (se on tullut sieltä) Alkaa huutaa taisteluhuutoaan kuulle, sille ainoalle jonka näkee,muttei vieläkään ymmärrä mikä tappaa. Katsoo viimeiseen asti taivaalle lyhistyessään polvilleen, mutta siellä on vain kuu ja tähdet. Sitten pimeys saapuu... Enää vain tuuli humisee autiolla tasangolla Hiljalleen jäljet hautautuvat lumeen... Metsästäjä näkee kaukaa sen lyyhistyvän. Hän oli kuullut sen huutavan pitkän aikaa jossain kaukana tasangolla yksin vaeltaen ja lähtenyt seuraamaan sitä ja miettinyt mikä sitä vaivaa. Hän ei ollut koskaan kuullut tai nähnyt mitään sellaista. Se kulki usean kilometrin matkan sen kukkulan ohi jolta hän katseli ja hän kuuli kuinka se huusi aina silloin tällöin yksinäisen huudon jatkaen hitaasti matkaansa. Se näytti aivan kuin pienenevän hiljalleen, kutistuvan. Mutta silloin kun se pysähtyi, lyyhistyi ja alkoi nopeasti muuttua muodottamaksi nahkakasaksi, hän tajusi yhtäkkiä olevansa siellä yksin. Ainoa elävä olento lähettävällä, lähellä sitä mikä sitä sitten tappaakin ja hän painautui matalaksi varoen nostamasta päätään. Aikaa kuluu eikä hän tiedä mitä..?Minne..? Onko se lähtenyt? ... Vai..? Äkkiä hän menettää hermonsä ja nousee ja lähtee hiihtämään toiseen suuntaan. Hän katsoo kerran taakseen ja siellä kuun valossa kiiltelevällä hangella ei näy enää mitään. Se on tulossa... Se on tulossa. Hän katsoo ylöspäin kuuta hiihtäessään rajusti eteenpäin hangella. Hiki virtaa. Hän ei koskaan ole ollut näin säikähtänyt. Rytmä tasaantuu hitaasti sydämen hakatessa ja hien virratessa vuolaammin. Hän painelee eteenpäin reippaasti vuorotahtia ja tuntee rohkeuden hiljalleen palaavan kun matkaa alkaa kertyä. Mutta sitten hän tajuaa jonkun jo tulleen, jo olevan itsessään. Hiihtää yhä tasaisesti eteenpäin. Se on jo minussa. Minua on vähemmän Ja hän pysähtyy. Hengittää tasaisesti höyryten ilmaa suustaan. Hän katsoo taivaalle. Sitten hän lähtee hiljalleen hiihtämään eteenpäin. Matkaa alkaa taas kertyä. Kuu katoaa pilvien taa ja tulee taas esiin ja hän suunnistaa sitä kohti. Hän ei pysähdy kertaakaan vaan jatkaa tasaista hiihtoaan kantavalla hangella eteenpäin. Sitten hän huutaa. Kerran. Ja kun matkaa on kulunut pitempään hän huutaa toisen kerran. Ja edelleen kolmannen... ja neljännen... Niin jatkuu kunnes hänen äänensä on enää vain käheä räkäisy mutta yhä huuto jatkuu. Hän pysähtyy viimein.

Hengitys huuruaa hänen suustaan ja höyry nousee hänen ruumiistaan hänen seistessään yksin hangella. Ja näyttää aivan siltä kuin osa hänestä olisi kadonnut. Sen tilalla ei ole mitään. Tyhjät silmät katsovat eteenpäin sameina tuijottaen. Ja niiden himmeiltä pinnoilta heijastuvat heikosti pikkuruiset mustat pisteet, joista nousevat ohuet savuvanat ylös taivaalle.